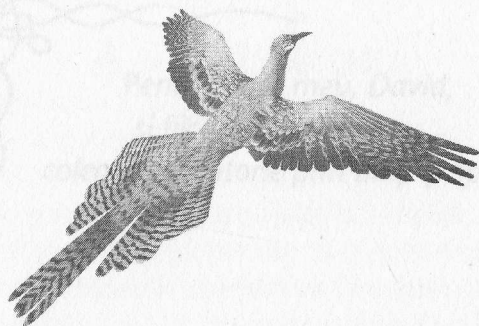

DENISE LINN

VIETI ÎN TRECUT, MIRACOLE ÎN PREZENT

Traducere din limba engleză
de Mihaela Ivănuș

EDITURA FOR YOU
București, 2017

Cuprins

Prefață / A sosit clipa! / 7

Introducere / Despre această carte / 13

1 / Călătoria mea în viețile anterioare / 15

2 / Reîncarnare și karmă / 47

3 / Modul în care explorarea vieților anterioare îți poate vindeca viața / 67

4 / Urmărirea indiciilor... Cum să devii un detectiv al vieților anterioare / 93

5 / Chestionar de indicii din viețile anterioare / 127

6 / Regresia... O călătorie de transformare / 153

7 / Vise și vieți anterioare / 175

8 / Rezolvare: Cum să vindecii blocajele din viețile anterioare în timpul regresiei / 195

9 / Ghizi spirituali, îngeri și vieți anterioare / 211

10 / Vieți viitoare, efectul de undă și miracole / 241

Postfață / Timp, spațiu și dincolo de ele / 255

Mulțumiri / 259

Despre autoare / 261

I

Călătoria mea în viețile anterioare

Călătoria mea în lumea misterioasă a vieților anterioare a început foarte dramatic în vara anului 1967, pe când când aveam 17 ani. Mergeam cu motocicletă pe un drum de țară, prin mica noastră așezare de fermieri din Midwest. Era o zi cețoasă, liniștită. Vântul îmi sufla prin păr, în timp ce conduceam pe lângă lanurile bogate de porumb.

Brusc liniștea mea a fost întreruptă când o mașină s-a apropiat prea mult din spate și m-a aruncat violent la pământ. Când am încercat să mă ridic, am văzut un bărbat cu o pușcă îndreptată spre mine. Țeava întunecată a armei părea enormă. Nu aveam nici cea mai mică idee cine era. Nu-i făcusem nimic... și nu știam de ce făcea asta.

Chiar înainte ca el să apese pe trăgaci, un gând mi-a trecut rapid prin minte: „Țintește prea jos“. Sunetul a fost ca o explozie, atunci când m-a împușcat; după aceea m-a lăsat să sângerez pe marginea drumului. Un vânzător care a trecut pe acolo m-a găsit și a chemat ambulanța.

La Urgență luminile erau puternice și strălucitoare. Durerea ascuțită îmi străbătea tot corpul și voci stridente îmi răsunau în creier. Auzeam oameni care strigau îngroziți: „A fost împușcată!”

Apoi, încet, luminile au început să se estompeze, iar durerea s-a diminuat. Am simțit că alunec într-un întuneric confortabil și moale, unde m-am odihnit ca într-un cocon. În acel moment, mi s-a spus mai târziu, medicii au crezut că am murit.

Dintr-odată, coconul a părut să explodeze și m-a învăluit o lumină aurie. De fapt, nu eram doar înconjurată de lumină – eram lumină. În mod ciudat, nu mi se părea ceva neobișnuit; mă simțeam complet normal. Apoi am devenit conștientă de o muzică incredibil de dulce și de pură. Undele sonore și lumina curgeau prin mine până când am simțit, de fapt, că am devenit muzică și luminescență. Nu eram alcătuită decât din lumină fluidă și sunet. Deși poate părea ciudat, lumina și sunetul nu erau separate, ci unitare. Însă în acel moment nu mi s-a părut deloc neobișnuit.

Nu aveam senzația de trecere a timpului. Totul exista *acum*, iar trecutul – și viitorul – erau de neconceput. Era la fel de greu să-mi imaginez timpul liniar *acolo* pe cât mi-ar fi fost să-mi închipui timpul neliniar *aici*. Totul exista pur și simplu și nu părea deloc ciudat. În plus, mă simțeam copleșită de un profund sentiment de familiaritate. Știam că mai fusesem acolo – de multe ori. Era cel mai real lucru prin care trecusem vreodată. Orice altceva era o iluzie.

În această experiență era infiltrată un soi de iubire minunată, la fel de naturală ca respirația. Era infinită ca Universul însuși, penetrând fiecare aspect al meu. Știam cu o certitudine absolută că este singurul lucru real care a existat vreodată. Cuvântul „Dumnezeu” nu poate să transmită iubirea extinsă, dar intimă, pe care o simțeam.

Cufundată în acest sentiment extraordinar, nu eram singură. Erai și tu acolo – de fapt, toți și toate erau acolo. Eram cu toții,

fără limite și fără deosebire. Eram toată lumea și toată lumea era eu; eu eram tu și tu erai eu. Toți eram unul, dar în același timp fiecare dintre noi părea să fie el însuși. Nu pot găsi cuvinte pentru a descrie asta și știu că acest lucru nu pare posibil... cu toate astea, e adevărat.

Simțind că nu mai sunt limitată de corpul meu, trăiam senzația nelimitării și a unității cu tot ceea ce este viu – eram extaziată la gândul că sunt din nou în adevărata mea casă. Am văzut în fața mea un râu mare strălucind cu o lumină aurie. Uitându-mă la celălalt mal, am știut că, odată ajunsă acolo, nu voi mai reveni în corpul meu de 17 ani. Niciodată nu fusesem mai fericită ca atunci când am pășit în râu, dar când am ajuns la jumătatea drumului, o voce profundă și puternică a tunat: „Nu poți să stai aici. Mai ai ceva de făcut.”

Însă chiar dacă mintea mea striga „Nu!”, m-am simțit ca și cum aș fi fost prinsă într-un lasou și târâtă înapoi în trupul meu fizic.

M-am trezit pe patul de spital. Zile la rând am luptat pentru viața mea, înfruntând nu doar durerea fizică, dar și durerea extraordinară de a fi revenit în corp. Nu doream să fiu pe Pământ. Voiam să mă întorc la lumină. A fost cel mai intens dor de casă pe care care ți-l poți imagina.

Cu toate acestea, în fiecare seară trăiam un miracol. După ce se stingeau luminile și rămâneam singură, închideam ochii și simțeam cum o mână alunecă ușor în mâna mea, și un sentiment minunat de liniște și siguranță îmi inunda ființa. Prima dată când s-a întâmplat acest lucru am fost șocată, pentru că, atunci când am deschis ochii ca să văd cine intrase în cameră, nu vedeam mâna care o ținea pe a mea, dar simțeam conturul degetelor și al palmei și căldura pe care o radia. Uneori mâna se retrăgea și o altă mână aluneca cu dragoste în locul ei. Îmi amintesc în special de o mână foarte mică de copil care m-a alinat într-o noapte. Știam că sunt în siguranță și că nu sunt singură. Cred că aceste mâini aparțineau spiritelor mele gardian.

Medicii credeau că nu voi supraviețui. Corpul meu fusese grav traumatizat după ce fusese lovit de mașină; iar glonțul a trecut prin coloana vertebrală și mi-a vătămat un plămân, după ce mi-a rupt splina, o glandă suprarenală și mi-a atins stomacul și intestinele. În cele din urmă, mi-a fost scos un rinichi și mi-a fost introdusă o proteză aortică în inimă ca să-mi înlocuiască aorta. Pe lângă faptul că mi s-a spus că, cel mai probabil, voi fi invalidă toată viața (și să nu mă aștept să trăiesc foarte mult), mi s-a spus, de asemenea, că nu voi putea avea copii.

Dar în timpul celor câteva minute în care medicii au crezut că am murit, conștiința mea a suferit o mutație și acest lucru mi-a schimbat pentru totdeauna cursul vieții. Prognosticul sumbru al medicilor nu a contat, deoarece s-a activat o capacitate de vindecare din interior și am știut că voi supraviețui. În acele momente misterioase și magice de dincolo de pragul morții, o parte din identitatea mea anterioară a fost modificată, permițând supraviețuirea și recuperarea mea rapidă. Această transformare a făcut vindecarea mult mai ușoară. Când am conștientizat faptul că trupul meu nu este „eu” – că e doar acea parte din mine în care locuiesc –, am avut mult mai multe resurse de vindecare decât cele disponibile corpului meu fizic. Ca urmare a noii mele conștientizări, mi-am revenit foarte repede și am ieșit din spital în doar câteva săptămâni. Doctorii l-au numit un miracol; dar eu am știut că s-a datorat unei schimbări de conștiință.

O viață transformată...

Trecutul, prezentul și viitorul nu sunt secvențiale

În urma experienței de moarte clinică, sentimentul meu despre sine s-a schimbat complet. După ce-am fost împușcată, n-am mai crezut că, atunci când corpul moare, mor și eu. Știam că viața este veșnică și că existența mea nu a început la concepție și nu se încheie

la moarte. Nu mă mai simțeam separată de toți și tot ce există pe planetă. Timpul nu era liniar, nici Universul nu era guvernat de regulile stricte ale fizicii. Evoluția mea de conștiință mi-a schimbat pentru totdeauna convingerile despre natura realității.

Ca urmare a ceea ce am experimentat de cealaltă parte, am înțeles că, din perspectivă spirituală, trecutul, prezentul și viitorul nu sunt secvențiale... Ele se desfășoară în același timp. Cu toate acestea, pentru că suntem ființe liniare și experimentăm totul în funcție de trecut, prezent și viitor, viețile noastre par să se desfășoare într-un mod cronologic.

Pentru a te ajuta să înțelegi această idee de vieți simultane, imaginează-ți o sferă dintr-o oglindă multifățată, agățată deasupra unei săli circulare de dans, ce radiază în întreaga încăpere. Pe măsură ce sfera se rotește, reflecțiile se rotesc și ele. Alege una dintre reflecții și concentrează-te asupra ei. Imaginează-ți că reflecția pe care te-ai concentrat reprezintă viața ta actuală.

Pari să înaintezi. Scenele din jurul tău se schimbă și ai senzația că avansezi progresiv prin timp. Există și alte reflecții în fața și în spatele tău. Cele care sunt în spatele tău – în timp ce te rotești în încăpere – pot fi considerate viețile tale anterioare. Ele îți dau impresia de vieți *trecute* deoarece sunt aparent în spatele tău. Cele din față sunt viețile tale viitoare. Și ele par să se deplaseze prin timp.

Distanța dintre reflecții pare să rămână constantă – poate este jumătate de metru între tine și cea mai apropiată reflecție din spatele tău și un metru între tine și reflecția din fața ta. Dat fiind faptul că te afli într-o încăpere perfect rotundă, aceste distanțe nu se vor schimba, chiar dacă sfera de oglinzi este în mișcare. Acest lucru întărește iluzia că timpul este fix; indiferent pe unde a călătorit reflecția ta în sala de dans, există întotdeauna jumătate de metru între tine și cea mai apropiată reflecție din spatele tău și un metru până la cea din față. Acest lucru este măsurabil și constant.

Privind această analogie în raport cu viețile din trecut și din viitor, dacă lungimea de 25 cm este egală cu 100 de ani, atunci și se poate părea că există 200 de ani între viața ta actuală și cea mai recentă viață anterioară și 400 de ani între viața actuală și cea viitoare. Cu toate acestea, pe măsură ce te deplasezi în sus pe fasciculul de lumină, spre sfera de oglinzi (care este sursa reflecției tale), reflecțiile cele mai apropiate din față și din spate se schimbă, iar distanțele devin mult mai scurte. Acest lucru demonstrează modul în care separarea dintre trecut, prezent și viitor se diminuează. Cu cât ne deplasăm la nivel colectiv spre Sursă, cu atât percepțiile noastre despre timp și spațiu încep să se schimbe. Cu cât te apropii de Sursă, cu atât îți va fi mai dificil să discerni granițele dintre trecut, prezent și viitor.

Iată un alt mod de a percepe subțierea limitelor temporale: imaginează-ți că îți părăsești reflecția individuală din sfera de oglinzi și călătorești „înainte în timp“, în jurul camerei circulare. În cele din urmă, vei face un cerc complet și vei ajunge la viețile trecute. În mod similar, dacă ai călători „înapoi în timp“, ai încheia curând cercul și ai ajunge la viețile tale viitoare.

Toate reflecțiile de pe peretele sălii de bal par separate și individuale. Unele reflecții reprezintă viitorul sau viețile anterioare, iar altele pot fi considerate ca fiind viețile altor persoane. Cu toate acestea, dacă ai călători de la reflecția ta individuală spre Sursă (sfera de oglinzi), ai vedea că toate viețile – trecute, prezente și viitoare –, toți oamenii și întreaga materie rezonază din aceeași Sursă. Nu suntem separați de restul creației, nici nu suntem separați de ceea ce numim „trecut“ și „viitor“. Toate viețile coexistă, sunt interconectate și dependente unele de altele chiar în acest moment. (*Te rog să reții: În această carte vorbesc despre viețile noastre anterioare ca și cum ar fi secvențiale deoarece acesta este modul în care experimentăm timpul în realitatea noastră colectivă ca ființe umane.*)

Lumina radiantă și sunetul lumii

Deși lumea din jurul meu era aparent aceeași după ce am ieșit din spital, percepția mea asupra ei era complet diferită. Fiecare moment era plin de culoare, de sunet și de energie vibrantă. Fiecare fir de iarbă strălucea în propria lui lumină, cântându-și propria melodie. (Oricât ar părea de bizar, auzeam sunete care ieșeau din iarbă.) Un câmp întreg de iarbă sălbatică era ca o mare orchestră de lumină radiantă și muzică sclipitoare! Copacii aveau un sunet adânc și grav, iar atunci când frunzele fluturau în vânt, scoteau un sunet cristalin și minunat de clopoței de vânt. Până și pământul de sub picioarele mele goale pulsa în cadența vieții – puteam să-i simt și să-i aud ritmul. Am început să văd culori și lumină în jurul oamenilor (ceea ce se numește „aură“, am aflat mai târziu), însă nu doar în cazul lor. Și auzeam o muzică minunată pe care nimeni altcineva nu părea să o audă. Îmi era foarte greu să înțeleg că cei mai mulți oameni nu puteau să simtă și să vadă această frumusețe copleșitoare din jur. Nu puteam înțelege cruzimea sau violența pentru că știam că facem parte dintr-un univers imens, vibrant, viu... și că nu putem să-i rănim pe alții fără a ne face rău nouă înșine.

În urma experienței mele de moarte clinică, mi-am dat seama că suntem infiniti și veșnici; și noi toți suntem intim conectați – legați cosmic, ca să spun așa. Nu mă pot duce acasă până când nu vei ajunge și tu acolo, și viceversa. Cred, de asemenea, că timpul este maleabil, încât putem schimba atât trecutul, cât și viitorul. Acum am credință în Dumnezeu, în îngeri și ghizi. Știu că toți am trăit vieți trecute și toți avem capacitatea înăscută de a crea universul din jurul nostru. De fapt, noi îl creăm subconștient chiar acum, prin gândurile, sentimentele și convingerile noastre fundamentale pe care le-am preluat din alte vieți.

Mii de oameni au trăit experiențe asemănătoare cu a mea și anumite elemente sunt comune în cele mai multe dintre ele. Etapele inițiale ale experienței din apropierea morții implică de obicei senzații de pace profundă și de eliberare de corp sau de plutire deasupra lui. Mulți au simțit că sunt aspirați într-un tunel, cu o lumină la capăt, unde au fost întâmpinați de ființe de lumină sau de oameni pe care i-au cunoscut, dar care au murit. În aproape toate cazurile, aceste persoane s-au simțit foarte iubite și protejate. Adesea, în timpul acestei experiențe, oamenii au ocazia de a-și revedea întreaga viață din punctul de vedere al unui observator. Aproape întotdeauna simt că n-au finalizat ceea ce aveau de făcut pe Pământ, însă există o reticență enormă de a reveni în corpul fizic.

Cercetările au arătat că cei care au avut astfel de experiențe împărtășesc trăsături similare și în aproape toate cazurile ei au fost transformați de eveniment. Aceștia tind să se teamă de moarte mult mai puțin decât majoritatea oamenilor. În general, ei au mai multă pace interioară și poftă de viață. În plus, adesea sunt atrași spre profesii în care pot avea grijă de alții.

Faptul că am trăit experiența morții clinice nu mă face specială. Cred că eram atât de departe de calea mea spirituală, încât a fost nevoie de o lovitură cosmică pentru a reveni pe drumul cel bun. Cred că Universul ne șoptește permanent și că, dacă nu-i ascultăm șoptele, îi vom auzi strigătele. Atacul asupra mea a fost ca un strigăt enorm din partea Spiritului: „Denise, amintește-ți cine ești!”

Acest strigăt continuă să reverbereze în viața mea. M-am reîntors cu cunoașterea faptului că acest moment este cel mai important în evoluția planetei noastre. Acum îmi dau seama că evoluția individuală și colectivă a conștiinței noastre este esențială pentru viitorul lumii. De asemenea, am dezvoltat o dorință

profundă de a înțelege viața în lumina vieților anterioare pe care le-am trăit și am aflat că această cunoaștere a vieților din trecut ar putea deschide calea către o vindecare personală profundă. Acum știu că nu suntem niciodată singuri; există întotdeauna ghizi și ajutoare spirituale în jurul nostru, gata să ne ofere iubirea și înțelepciunea lor. De asemenea, am căpătat un nivel de conștientizare a potențialului imens disponibil pentru fiecare dintre noi din visele noastre și a faptului că visele pot fi o formă de a călători înapoi la Spirit. Viața mea s-a transformat într-o cercetare cu scopul de a-mi reaminti cine sunt, iar explorarea vieților mele trecute m-a ajutat în demersul meu.

Ușa către visele mele

După experiența mea din apropierea morții, nu numai că am pornit într-o căutare spirituală pentru a înțelege natura interioară a timpului și spațiului, dar, în același timp, ușa către visele mele s-a deschis larg. Imagini vii și uneori tulburătoare mă inundau în timpul nopții. Uneori aceste imagini păreau atât de reale încât granițele dintre veghe și somn se estompau. Unele vise au fost idilice și chiar vizionare ca natură. Aceste vise au fost profund liniștitoare și, ocazional, chiar prindeam o străfulgerare trecătoare a locului prin care călătorisem în momentul în care medicii au crezut că am murit. Mă agățam de aceste imagini încețoșate, doar pentru a vedea mai târziu cum dispar ca o negură delicată.

De multe ori, însă, visele mele au fost copleșitoare. Pe măsură ce ușile nocturne ale percepției s-au deschis, am văzut imagini care fuseseră suprimate mult timp. Numeroase fețe din vieți anterioare, aparent uitate în adâncurile minții mele, au început să iasă la suprafață, permițându-mi să cunosc alte epoci și locuri din istorie. Apariția bruscă a acestor imagini care mi-au umplut nopțile poate fi comparată cu descărcarea de informații într-un

computer sau cu un baraj ale cărui ziduri au ținut piept mulți ani unui râu mare, dar care, în cele din urmă, au cedat. Prin vise, am început să înțeleg că cele mai multe dintre convingerile mele despre mine și lume vin din alte vieți. Retrăind aceste amintiri, aduceam în conștiința mea credințe, decizii și judecăți vechi și limitative, pe care le-am purtat cu mine viață după viață. Acum puteam să încep să mă eliberez.

Există o expresie psihologică care spune „A retrăi înseamnă a te elibera” și se pare că aceste imagini din vis mă ajutau să retrăiesc experiențe uitate, astfel încât am putut să elimin din povara pe care trecutul o plasa asupra vieții mele actuale. Explorând viețile mele anterioare în vis și folosind și alte tehnici, am început să mă vindec fizic și emoțional.

Călătoria mea de vindecare

După ce am fost împușcată, ambiția mea tinerească de a deveni om de știință a fost înlocuită de dorința de a descoperi de ce suntem aici și care este destinul nostru uman. În cele din urmă, m-am mutat la o mănăstire zen budistă, unde am locuit mai bine de doi ani. Nu am trăit nicio experiență de iluminare extraordinară, așa cum sperasem, dar am descoperit un loc liniștit în mine, în liniștea dintre gândurile mele.

Așa cum am menționat, mulți oameni care au experiențe în preajma morții devin vindecători, iar eu am descoperit, de asemenea, că sunt atrasă de câmpurile de vindecare. Practicienii din medicina convențională mi-au spus că din cauza severității leziunilor mele voi fi invalidă pentru tot restul scurtei mele vieți. Dar instinctiv știam că pot să-mi vindec corpul – fără tipul lor de medicină.

Călătoria mea spirituală spre sănătate și vindecare m-a îndreptat mai întâi spre un *kahuna* hawaian (șaman), Morna Simeona, care

a fost de acord să mă instruiască numai după ce a descoperit că am strămoși nativi americani. (Mama mea este descendentă a poporului cherokee.) Morna m-a ajutat să văd, chiar mai profund, că Spiritul se află în tot ceea ce există. Mi-a arătat că viața nu este întotdeauna ceea ce pare și că există, într-adevăr, magie în Univers.

Am fost, de asemenea, călăuzită spre o japoneză remarcabilă, pe nume Hawayo Takata, Mare Maestră Reiki, care a adus această practică veche în Statele Unite din mănăstirile japoneze. (Reiki este o metodă de canalizare a energiei vindecătoare.) De cum ne-am întâlnit prima dată, ea m-a anunțat că știa că vin, pentru că mă văzuse în meditațiile ei. Mă aștepta de mai bine de un an să o contactez și, cu glas aproape răstit, m-a întrebat de ce mi-a luat atât de mult timp. (Dorea ca eu să organizez primele ei cursuri pentru occidentali, ceea ce am și făcut în cele din urmă.) Takata Sensei, care nu a fost doar profesoara mea, dar mi-a devenit și o prietenă bună, m-a învățat cum să accesez energia vitală a vieții, astfel încât să circule în josul brațelor, pentru a putea aplica vindecarea reiki asupra celorlalți.

De asemenea, m-am antrenat cu un maestru shiatsu, de la care am învățat să echilibrez corpul prin exercitarea presiunii asupra diferitelor puncte similare cu cele utilizate în acupunctură și, în cele din urmă, am predat shiatsu în întreaga lume.

Pe măsură ce îmi vindecam propriile leziuni, oamenii au început să vină la mine și să mă întrebe dacă pot să-i ajut să se vindece. Practica mea s-a dezvoltat foarte repede și mi-am descoperit abilitatea naturală de a canaliza energia vindecătoare prin mâini. Rezultatele au fost remarcabile și aveam mai mulți clienți decât puteam să primesc.

Când un pacient venea la mine pentru un prim tratament, îi ceream să se întindă pe o masă de masaj și stăteam în tăcere. Respirația mea încetineea și așteptam până când simțeam cum o adiere caldă de energie mi se revarsă în corp. Mi se încălzeau